Minikokoiset hirviöt – nanoteknologia ja sosiaalinen kontrolli

Wolfi Landstreicher

2003

Tavoitellessaan täyttä hallintaa kaikista elämänmuodoista, on vallitseva järjestys alkanut edistämään nanometrin tasolla ainetta muokkaavien teknologioiden kehittämistä. Nanometri on millimetrin miljoonasosa. Tällä atomien ja molekyylien, ja näinollen myös proteiinien, hiiliyhdisteiden, DNA:n ja vastaavien tasolla, voi ero elävän ja elottoman välillä alkaa muuttua sumeaksi, ja monet tähän teknologiaan liittyvät hankkeet pohjautuvat juuri tähän sumeuteen. Bioteknologian luodessa uusia organismeja järjestelemällä geenejä uudestaan muokkaamalla DNA:n rakennetta, menee nanoteknologia pisemmälle. Siinä ainetta ”rikotaan” atomeiksi, jotka voidaan sitten koota uudestaan uusiksi, kirjaimellisesti atomi atomilta luotaviksi materiaaleiksi. Huomio keskittyy tällä hetkellä hiiliatomiin, mutta tiedemiehet haluaisivat saada kaikki alkuainetaulukon jäsenet täyteen hallintaansa. Sitten he voisivat ennenkuulumattomin tavoin yhdistellä aineiden ominaisuuksia, kuten väriä, kestävyyttä, sulamispistettä, jne…

Tutkiessaan mahdollisuuksia atomien muokkaamiseen biomolekyylin tasolla, on suuri osa nanoteknologian tutkimuksesta yhteydessä bioteknologian tutkimukseen. Siihen perustuu nanobioteknologia. Tällaisen tutkimuksen kannattajat puhuvat julkisuudessa lukemattomista mahdollisuuksista, joita tämä elämän ja elottoman aineen rajamaastossa atomitasolla leikkiminen voisi tarjota: itsepuhdistuvia muoveja, joissa entsyymit syövät likaa; lentokoneen siipiä, jotka ovat täynnä itsetarttuvia proteiineja vahingoittuneen siiven korjaamiseksi; ruoaksi tai juomaksi tarkoitettuja atomikokonaisuuksia, jotka kykenevät yhdistymään eri muodoissa haluttujen ruokien tai juomien luomiseksi; supernopeita tietokoneita, joiden piirit perustuvat DNA:n ”rakenteisiin”; nanotasolla proteiinien pohjalta toimivia sähköjohteita; geneettisesti muokattujen bakteerien pohjalta rakentuvia ”eläviä muoveja”, jotka tiedemiesten mukaan kykenevät tuottamaan polymerisoituvaa entsyymiä. Mutta nämä ovat vain mitättömiä ihmisille esiteltäviä härveleitä, jotta kuluttajissa saadaan heräämään lapsellisia mielihaluja, joita sitten voidaan tyydyttää. Nämä vehkeet on käytännössä pelkkää PR-toimintaa. Kaikissa näissä laitteissa olevat minikokoiset tietojenkäsittelyprosessorit ovat paljon merkittävämpiä. Tämä minikoossa rakentaminen mahdollistaa älykkäiden mikrosirujen laittamisen kaikkiin markkinoilla oleviin tuotteisiin. Tietyt valmistajat asentavat jo nyt tuotteisiin siruja, joiden pohjalta niiden liikkeet voidaan jäljittää. Ja kun sirujen koko on pienenetty nanotasolle, ei kuluttajalla ole mitään mahdollisuuksia niiden paikantamiseen.

Kuten kaikessa viime vuosien teknologisessa kehityksessä, myös nanoteknologian kannattajat kuuluttavat julkisesti teknologiansa ”humanitaarisia” käyttötarkoituksia – lääketieteessä, ruoantuotannossa, elämäntapamme yleisessä ”paranemisessa”… Mutta, kuten aiemmin vihjattiin, todellinen syy siihen, miksi tämän maailman johtajat ovat kiinnostuneita nanoteknologiasta, piilee aivan muualla.

Nanoteknologia, kuten lähes kaikki toisen maailmansodan jälkeen kehitetyt teknologiset järjestelmät, on pitkälti armeijan piirissä tapahtuneen kehitystyön tulosta. Selvä esimerkki tästä on ensimmäisen sukupolven MEMS-nanokoneet (MEMS – mikro-elektroniset-mekaanisetjärjestelmät). Kyseessä on pölyhiukkasen kokoinen pienoisvastaanotin ja -moottori, jonka prototyyppi on jo tulossa teollisuuden käyttöön. Tällä hetkellä tutkitaan valvontajauhetta, jota voitaisiin suihkuttaa taistelukentälle tai tarkkailun kohteena olevalle alueelle tietynlaisen tiedon saamiseksi.

Itse asiassa, se on vähän kuin kannattajiensa ”kätevänä” pitämä ”älypöly”, jota voitaisiin levittää rakennusten seiniin, ja sitä kautta lämmitykseen, ilmastointiin ja sähköjärjestelmiin, minkä lisäksi se voisi tarpeen mukaan kytkeä lämmityksen, ilmastoinnin, valot ym. päälle ja pois. Mutta on tehty myös kokeita ”älypölyn” mahdollisesta käytöstä poliisin valvontakeinona. Tulevaisuuden robokyttä tai robosotilas tulee todennäköisesti olemaan mikro- tai nanorobotti: monipuolinen, verrattain edullinen, lähes mahdoton havaita, ja kykenevä tunkeutumaan lähes mihin vain.

Nanoteknologia on ihanteellinen väline suuresti laajenevan sosiaalisen kontrollin tarpeisiin. Esimerkkinä käyköön floridalaisen yhtiön Applied Digital Solutionsin tuote Veri-Chip. Tämä noin riisinjyvän kokoinen siru on tarkoitettu piikitettäväksi ihon alle. Se voidaan ohjelmoida tallettamaan tietoa kantajastaan, sekä yhdistää maailmanlaajuiseen GPS-paikannusjärjestelmään. Siru tuli markkinoille huhtikuussa 2002. Yhtiö mainostaa tuotetta keinona henkilön terveystietojen tallentamiseen suoraan kehoon, sekä jonkinlaisena sähköisenä henkivartijana rikkaille sieppauksia varten. Mutta paljon pahaenteisempiä mahdollisuuksiakaan ei olla unohdettu. Yhtiön pääjohtaja esitti kuinka Veri-Chip voisi olla erinomainen vaihtoehto ”green card” -oleskeluluvalle, ja on myös suositellut sen käyttöä lapsiin, vanhuksiin ja vankeihin. Näin suuren sosiaalisen kontrollin potentiaalin omaava teknologia tuodaan todennäköisesti käyttöön asteittain, kunnes sitä pidetään normaalina. Siitä on enää hyvin lyhyt matka pakollisuuteen – ensin epäsuoran kiristyksen kautta: ”Sinun ei tarvitse ottaa tätä sirua ihosi alle, mutta jos et sitä ota, et voi saada töitä, nostaa tukia, pitää pankkitiliä, tehdä ostoksia, jne., jne…” Mutta varsin todennäköisesti laki lopulta vaatii kaikilta sirua, niin että sirun poisto tai siitä kieltäytyminen käy rangaistavaksi.

Britannian hallitus on itse asiassa jo ehdottanut sirujen asentamista tuomittuihin pedofiileihin. Nämä sirut eivät vain tallentaisi ”kantajan” sijaintia, vaan myös pulssin ja verenpaineen. Toisin sanoen, siru ei tallentaisi seksuaalisen kiihottumisen merkkejä, vaan hermostuneisuutta ja pelkoa – samaa hermostuneisuutta ja pelkoa, jota varas tai sabotööri saattaa tuntea toimiessaan. Koko projekti, jossa sosiaalista kontrollia kannetaan suoraan kehoissamme, oikeutetaan median pedofilialla luoman pelon avulla. Kyseessä on malliesimerkki tapauksesta, jossa haetaan yleistä hyväksyntää kasvavalle sosiaaliselle kontrollille lasten nimissä, joilla tietenkään ei ole mitään sananvaltaa asiassa.

Ja kun ihmiset kerran tottuvat ajatukseen siitä että tiettyjä ihmisiä tulisi tarkkailla, voidaan tarkkailun kattavuutta helposti laajentaa. Pelko lasten turvallisuudesta tarjoaa toisenkin esimerkin tästä tarkkailusta. Sen jälkeen kun kaksi tyttöä raiskattiin ja murhattiin Britanniassa 2002, ehdotti asiantuntijat ja vanhempainyhdistykset mikrosirujen asentamista kaikkiin lapsiin. Näin

kaikista lapsista tulisi valtion ja sen teknologisen järjestelmän holhokkeja eliniäksi. Siitä syntyy kysymys: kuka suojelee lapsia heidän vanhempiensa ja valtion kaikkialle tunkeutuvalta katseelta? Kuka suojelee heitä teknologisen kontrollin verkostolta, jota ei voi paeta?

Nanoteknologian tutkimuksen tärkeys vallassaolijoille käy hyvin ilmi tutkimukseen myönnetyistä suunnattomista rahoista. Yhdysvaltojen hallitus sijoittaa siihen vuosittain 600-700 miljoonaa dollaria. EU sijoittaa myös useita satoja miljoonia euroja tähän tutkimukseen, johon osallistuu myös useat Philipsin ja Motorolan kaltaiset suuryhtiöt. (Suomessa yli 130 yritystä on sijoittanut nanoteknologiaan. -suom.)

Nämä sirut havainnollistavat vain yhden niistä tavoista, millä mikro- ja nanoteknologia hämärtää rajaa elävien ja elottomien olentojen välillä, kun koneet tunkeutuvat elävään kehoon – kuin scifiromaanien kyborgien tapauksessa. Mutta nano-bioteknologia menee vielä pisemmälle, luomalla todellisia orgaanisia koneita atomien muokkaamisen avulla. Ja kun luodaan koneita, jotka tuntuvat kykenevän biologisiin toimintoihin (nanoteknologian kannattajat ovat puhuneet koneista, jotka kykenevät lisääntymään solujen monistautumista muistuttavilla seksuaalittomilla tavoilla), nousee pelko ”harmaasta mönjästä”, pelko siitä että nämä itsensä monistamiseen kykenevät mikroskooppiset koneet saattavat lopulta tunkeutua kaikkeen, repien palasiksi molekyylejä toteuttaakseen ohjelmaansa, jota toteuttaessaan ne tuhoavat kaiken.

Tällainen pelko on tietenkin kaikista äärimmäisin ja ilmestyskirjamaisin. Mutta ”edistyksen” nimessä tulee sivuuttaa jopa kaikista aiheellisimmat pelot – kuten pelko olemisen täydellisestä tarkkailusta, tai pelko nano-bioteknologisen kehitysten mahdollisesta tartunnasta. Teknotieteen rikokset ja sen aiheuttamat tuhot tulee aina liittää ”väärään käyttöön”, koska teknologiahan on tietysti neutraalia. Se, että nämä tuhot tuntuvat seuraavan toinen toistaan, ei herätä mitään kysymyksiä tästä oletetusta neutraaliudesta, tai siitä onko minkäänlainen ”hyvä käyttö” edes mahdollista.

Asiantuntijoiden rooli on aina ollut teknologisen järjestelmän oikeuttaminen, sen selittäminen kuinka jatkuva katastrofien paraati on pelkkiä erillisiä onnettomuuksia. Sellaisia vääristymiä, jotka eivät millään tavalla kuvaa järjestelmää itsessään. Emme voi enää antaa heidän olla päätöksentekijöitä näissä asioissa. Ja tuon päätäntävallan ottaminen takaisin itsellemme voi ottaa vain yhden suunnan: hyökkäyksen ylivallan ja riistämisen järjestelmää vastaan sen kaikissa muodoissaan. Siinä vaiheessa kun tieteen asiantuntijat kertovat meille näistä teknologioista, he kertovat päätöksistä jotka on jo tehty ylitsemme. On hyödytöntä etsiä minkäänlaista vuoropuhelua heidän tai vallanpitäjien kanssa. Meidän täytyy tunnistaa tämä kehitys sinä mitä se on: yhä pisemmälle vietyä elämiemme varastamista, ja hyökkäys sitä itsemäärämisoikeuttamme vastaan mitä meille on voitu jättää.

Näiden viimeisimpien teknologisten kehitysten vastustus ei voi kulkea sitä samaa polkua mitä niin monet menneet vastarintaliikkeet kulkivat, yrittäen käydä vuoropuhelua maailman herrojen kanssa. Herrat voittavat aina tällaiset vuoropuhelut. Ehkä saattaa käydä niin, että muutamissa paikoissa näiden teknologioiden tuottamat kauhut merkitään näkyvästi, niin että voimme ”valita”. Mutta näistä kauhuista tulee silti normaali osa elämäämme.

Nanoteknologia luo kaikista suurimpiin kauhutekoihin kykeneviä kaikista pienimpiä hirviöitä, pystymällä tuomaan sosiaalisen kontrollin järjestelmät suoraan kehoihimme. Emme voi edes teeskennellä, että vuoropuhelulle olisi enää mitään sijaa. Kyseessä on maailman johtajien häpeämätön osoitus siitä, että yhteiskuntarauhan ylläpitäminen on sodanjulistus kaikkia riistettyjä ja osattomia vastaan. On välttämätöntä, että ne meistä, jotka haluamme vapauden luoda itse oma elämämme omilla ehdoillamme, ja säilyä kaikenlaiseen omaehtoiseen toimintaan kykenevinä

ihmisinä, alamme toimimaan tuhoavasti koko sosiaaliseen kontrolliin pyrkivää järjestelmää vastaan. Vastaan tätä sivilisaatiota kokonaisuudessaan, jossa koneet ratsastavat ihmisillä ja ihmiset muuttuvat hitaasti koneiksi. Tässä ja nyt.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Wolfi Landstreicher
Minikokoiset hirviöt – nanoteknologia ja sosiaalinen kontrolli
2003

Haettu 16.8.2012 osoitteesta: http://takku.net/article.php/20071031193004936
Käännetty Willful Disobedience -lehdestä. 4. vuosikerta, numero 3-4, Syksy-Talvi 2003.

fi.theanarchistlibrary.org